

5. prosince

BL. BARTOLOMĚJE FANTIHO, KNĚZE

Narodil se v první polovině 15. století v italské Mantově. V té době papež Evžen IV. zmírnil karmelitánskou řeholi (1432), což bratřím usnadnilo zapojení do pastorační i do veřejného života. Mantovský konvent, do něhož Bartoloměj vstoupil, však od téhož papeže získal dovolení zachovávat větší přísnost (1442). Bratři mantovské reformy se záhy stali vyhledávanými zpovědníky pro nově vznikající kláštery sester. Bartoloměj byl vysvěcen na kněze a stal se členem mariánského bratrstva při mantovském kostele karmelitánů. Od roku 1460 až do své smrti sloužil bratrstvu jako představený a duchovní rádce; pro bratrstvo sepsal prostou řeholi a stanovy. Vynikal hlubokým vztahem k Panně Marii a eucharistickou zbožností. Zemřel 5. prosince 1495, hned po smrti byl uctíván a vzýván jako přímluvce. Konvent byl roku 1783 zrušen, proto je dnes Bartolomějovo tělo uloženo v mantovské katedrále v kapli Panny Marie Korunované. Za blahoslaveného jej prohlásil v roce 1909 papež Pius X. (někdejší mantovský biskup a apoštol úcty k Eucharistii).

Společné texty o svatých mužích (o řeholnících).

Modlitba se čtením**DRUHÉ ČTENÍ**

Z encykliky „Mysterium fidei“ papeže Pavla VI.

(Čl. 39; 40; 56-58, 67-70)

Předně je Kristus přítomen ve své církvi, když církev jeho jménem přináší mešní oběť a když uděluje svátosti.

Ale zcela zvláštním způsobem je Kristus v církvi přítomen ve svátosti Eucharistie, která je mezi ostatními svátostmi vřelejší co do zbožnosti, krásnější co do pojmu a světlejší v tom, co obsahuje.¹ Vždyť je v ní přítomen sám Kristus a je „dokonaným naplněním duchovního života a cílem, k němuž směřují všechny svátosti.“²

Tato přítomnost se nazývá „skutečná“ ne výlučně, jako by ostatní způsoby přítomnosti Krista v církvi „skutečné“ nebyly, spíše jde o přítomnost „par excellence“, protože je podstatná:

tímto způsobem je v úplnosti přítomen celý Kristus, Bůh a člověk.³

Katolická církev víru v přítomnost Kristova Těla a Krve v Eucharistii vždy dosvědčovala nejen učením, ale i životem, když ve všech dobách uctívala tuto svátost úctou klanění, příslušející pouze Bohu.

Tuto bohopoctu vzdávala a vzdává katolická církev svátosti Eucharistie nejen během mše svaté, nýbrž i mimo její slavení tím, že se svrchovanou pečlivostí uchovává proměněné hostie, vystavuje je k slavnostnímu uctívání věřícími a nosí je v průvodech za radostné účasti početného lidu.

O této úctě svědčí vícero starobylých církevních dokumentů. Pastýři církve vždy vedli věřící k tomu, aby Eucharistii, kterou mají u sebe doma, uchovávali s pozornou úctou.

Je žádoucí, aby se co nejvíce věřících činně účastnilo mešní oběti každý den. Aby se čistě a svatě obcerstvovali svatým přijímáním a aby za tak nesmírný dar náležitě děkovali.

Ať také během dne nezapomínají na návštěvu Nejsvětější Svátosti. Ta ať je v chrámech uchovávána s co největší úctou, podle liturgických předpisů, na předním místě. Návštěva Nejsvětější Svátosti je důkazem vděčnosti, projevem lásky i povinné úcty zde přítomnému Kristu Pánu.

Eucharistie propůjčuje křesťanskému lidu neocenitelnou důstojnost. Vždyť nejen tehdy, když je přinášena mešní oběť a svátost rozdělena věřícím, ale i poté, když mešní oběť a svaté přijímání již skončily, a Eucharistie je uchovávána v kostelích a oratořích, je Kristus opravdu Emanuel, to je „Bůh s námi“. Vždyť dnem i nocí je uprostřed nás a přebývá mezi námi, plný milosti a pravdy:⁴ On nás učí správnému jednání a živí v nás ctností; zarmoucené těší a slabé posiluje a všechny, kdo k němu přicházejí, volá k následování, aby se podle jeho příkladu učili být tiší a pokorní srdcem a nehledali sebe, ale Boha. Každý, kdo zbožně uctívá Eucharistii a snaží se pohotově a velkodušně milovat Krista, který nás miluje nekonečně, zakusí a přímo pochopí – s velkým vnitřním potěšením a užitkem – jakou cenu má život skrytý s Kristem v Bohu⁵ a jakou hodnotu

má rozmluva s Kristem. Neboť zde na zemi není nic blaženějšího a na cestě svatosti nic účinnějšího.

Nadto se Eucharistie uchovává v kostelích a oratořích jako duchovní střed řeholních komunit a farních společenství, ano, i celé církve a celého lidstva, neboť pod rouškou svátostných způsobů obsahuje Krista – neviditelnou Hlavu církve, Vykupitele světa, střed všech srdcí, skrze něhož povstalo všechno, i my.⁶

A tak úcta k Eucharistii velmi povzbuzuje k pěstování lásky „sociální“⁷, takže společnému dobru dáváme přednost před soukromým, bereme za své záležitosti svého společenství, farnosti i celé církve a lásku rozprostíráme nad celým světem, protože poznáváme, že všude jsou údy Kristovy.

¹ Aegidius Římský, Theoremata o Těle Kristově 50.

² Sv. Tomáš Akv.: Summa theol. III, ot. 73, čl. 3c.

³ Srov. trident. koncil, Dekret o Nejsv. Eucharistii, hl. 3, viz i KKC 1374.

⁴ Srov. Jan 1,14. ⁵ Srov. Kol. 3,3. ⁶ Srov. 1 Kor 8,6.

⁷ Srov. Sv. Augustin: De genesi ad litt. XI.15.20, PL 34,437.

ZPĚV PO DRUHÉM ČTENÍ

Jan 6,55-57

Kdo jí mé Tělo a pije mou Krev, ten zůstává ve mně a já v něm. *

Ten, kdo jí mne, bude žít ze mne.

V. Mé Tělo je skutečný pokrm a má Krev je skutečný nápoj. *

Ten, kdo jí mne.

ZÁVĚREČNÁ MODLITBA

Bože, tys učinil blahoslaveného Bartoloměje apoštolem živé úcty k Eucharistii a oddané lásky k Panně Marii; dej, ať i my zde nacházíme plnost duchovního bohatství. Prosíme o to skrze tvého Syna...